

Finomak voltak, jaj, de finomak! Magyarországon olyant biztos nem kóstolt soha senki! Még a patikus sem, mert bontatlan üvegek voltak. Ugyan mire tartogatta? Bandinak? Nekünk? Már az a buli, az a szivornya megérte!

Fölpöfékelt néhány füstkarikát, hadd vegyüljenek, hadd sokasodjanak.

Szegény Bandi! Már nem szegény, oda ért már, ahová igyekezett. Ahová én is tartok. Ezt többször elmondta magában, mert Bandi nélkül mit ér az élet?

Hová?

– Hess! – kiáltotta hangosan a szemtelen belső kérdésre.

Amikor a smasszer-csajok érte jöttek, akkor a felhőkre már vetett valami fényt a túloldalról a Hold, amelytől megvadultak, szédítően kavargtak, a lovak halakká olvadtak, a hajók macskákká és falevelekké, az egyik semmilyen maszat tulipánná, de nem nyitottak utat semerre.

– Letelt – szólt a bíró.

– Igenis! – felelt a hóhér. – Nálam még van tíz másodperc, kilenc, hét, igen, rögtön vége.

Nem fogy, nem ürül, hanem telik? Mivel fog megtelni?

Fölnevetett. Az jutott eszébe, hogy az akasztottak összecsinálják magukat: no, ezt hagyom rátok!

A pribékek megragadták Pipás Böskét. Mindkét bilincset egyetlen folyamatos mozgással kikattintották, majd összekapcsolták a háta mögött, és derékszíjának vaskarikájára fűzték. Két lábát összeszíjazták, fölemelték a sámlira, miközben főnökük már a fejére is húzta a csuklyát, majd nyomban utána rántotta a hurkot. Szakszerűen meg is húzta, hogy a nő álla alatt elakadjon.

Egy pillanatnyi szünet támadt. Majdnem mint abban a percben, amelyben a hajdani bíró eltörte a pálcát... No, ez most elmaradt, talán megdrágult a pálca, meg amúgy is feudális csökevénynek számított, ezért csak a másodpercnyi szünet maradt az avult szertartásból.

A recsenés a régiek hangzását ismételte, a sóhaj pedig beszorult a törött gégebe:

–Uram Jéz...!

A gége és a csigolya recsenéséhez tartozott egy harmadik is, az ártatlan meggyfapipáé a téglán: ripityára tört a hóhér vasalt bakancsa alatt.

Magyar Napló, 2016/5.

Király László

AZ EMBER ÁLMA

Az ember álma: egy ló. Egy patak.

Ezeréves cseresznyefák

a szentkorona formájú dombon,

kinek lábánál

vaddisznó-különítmények kukoricáznak

hajnali ezüst félhomályban.

Hörögve-röfögve. Hadakozva.

Velünk, az álmainkkal.

Csemegéző betolakodóim – ízlelgeti

ötletét a csósz: a kölyök-poéta.

Bátrak bátra a dombon –

zsenge még, és nem tanult félni.

Hörögő gyáva had! – alakul a vers,

míg kunyhót épít (a költő),

engedelmes mogyoróágból,

büroklevel-tetővel, látod-e, martilapuval,

Kibéd s Várad között, a hegyek árnyékában.

Ez az ember álma.

Az ember álma: önmaga.

A halálig hű németjuhász nevét, persze,

elfűjták közben istenek szelei,

ezer-kétezer nap után – mint testvérünk nevét,

ki már a Holdban lakik, ott.

És a gyermek a minden hajnali úton

megnevezi – félelmet üzve, és külön-külön –

az útmenti fákat, bokrot, fűvet,

és a part éles köveit,

és a hírzengő vasúti sínpárt... –

s amikor feltűnnek az őrház fényei,

tudod, ott a Kacsauosztatonál,

szorongva veszi birtokba aznap életét.

A költő – ki majd lesz belőle...

Az ember álma, minden hajnalon,

a Tízestendős Öreg,

szívében a Nemfélek, nemrettegek dallal,
 huszáros füttyszóval.
 Nem félek, nem rettegek. És
 nem állíthat meg semmi sötét!
 Nem állít meg engem semmi más!
 S minden léptemmel egyre közelebb
 a Gácsér Faszá nevű – bocsásd meg, Úristen! –
 lélekmentő vasútállomás.

Parnasszus, 2016/1.

Tomaji Attila

AMI VÁR

Beszorulva évek hordaléka alá, elvétele, de néha mégis
 teljes pompájában, ahogy épp ma a különös ég is,
 kigyúlt benne maradék, sötéttiszta élete. Válhatott volna
 sorssá is, e helyett maradt, mi lehetett, amit ócska

bárka visz, süllyedésig, hiába súlyos terheket. Úttestek
 metszéspontján álldogált, hűgyszagú tűzfalak alatt, sarkokban,
 itt-ott, hová elrejtőzni bújnak kifosztott, szomorú testek,
 visszavonhatatlan kényszerben, lihegve, páros maszkokban.

Eluralták az éjszakák, sötét nappalok, szétköhögött hajnalok,
 néhány félrebillent, makacs nyakszirt, zsákutcák, sápadt
 fogyó-telő bolygóarcok, kiöregedett, csahos égi bajnokok,
 s az egész csak szakadt, zörgött szürkén, majd kiszáradt.

Kidobta jelene múltját, a neveket, a hanyatt zuhant várost,
 bárók rompultját, sziszegő körutat, szavakból puha vánkost,
 próbált közelebb jutni elvadult szívéhez, az ösvényekhez,
 levelek árnyékához, lombos átjárókhoz, örvényekhez,

hogy egyszer s mindenkorra azonos legyen a titkos fehér
 tájjal, s mindazzal, mi két szó között még elviselhető,
 a tajtékkal, minek sodra van és sűrű, mint a porzó fény,
 hol lábnyoma se maradna, mit őrizhetne hó vagy levegő,

s nem keringene tovább a nagyra nőtt, kusza bokros semmi
 ölen, a kiolvasott világűr falán, de hiába, ha vele sodródtak
 démonai, hangjuk szól kitarva, mind azt mondja: ennyi,
 kispofám, sok élet, egy halál, s ami vár, mind elmúlt, akár a holtak –

Vigilia, 2016/5.